

ДІЛО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:		ПЕРЕДПЛАТА		Ціна оголошень: Реклама: за лінійний метр 100 к., за квадратний метр 1000 к., за сторінку 100 к., за місяць 3000 к., за рік 30000 к. (включая доставки). Початок роботи в понеділок.
Львів, Ринок 10, II. пав. Конто нумр. ш. п. 26.726. Адреса телеграфна: „Діло—Львів“. Числа телефонів 560. Реклама: за лінійний метр 100 к., за квадратний метр 1000 к., за сторінку 100 к., за місяць 3000 к., за рік 30000 к. (включая доставки). Початок роботи в понеділок.		в Австро-Угорщині: місячно 5—К. чвертьрічно 15— піврічно 28— річно 50— у Львові (без доставки): місячно 4—К. чвертьрічно 12— піврічно 22— річно 44— в Німеччині: піврічно 28—М. річно 56— За зміну адреси платити ся 50 к.		

Видавничий спілщина „Діло“.
Начальний редактор: Д-р Василь Пачейко.

Як фабрикується „польський Львів“.

Львів, 14 марта 1918

Факт, що правительствений комісар м. Львова п. Рутоський сміє відібрати голос українського населення за уживання польської мови, є тільки зверхнім, жорстким висловом тої системи, завдяки якій ми живемо в Галицько-Волинській державі імператорського Львова.

Ця система працює в точнісінько найліпшого типу в усіх областях імператорського Львова, при діяльній участі всіх Польків, що живуть тільки приватним життям, так, як живуть публічні чиновники, державні службовці, а також всі сьому організаціям.

Звичайні приватні відносини. Коли польська родина приймає слугу української народності, то від неї вимагають, щоб вона слухалася її. Висміюється українська мова і кажуть, що її говорять по польськи, хочуть, щоб її святкували свята гр.-кат., а не свята св. рим.-кат., свята, ставлять се все українське як клопське, і тідає погорди, чого треба соромити ся, що „панству“ у слуги не подобається, а се до того, що се тільки „хлоп Русин“ нездаро. Патяємо якої національної свідомості у пролїтї дітями або парубками, серед яких відносини виступають про свої, а не про чужі? Обов'язок, що „панство“ ведуть діло безумно; коли служба добра, гро зарплати з неї, як слуга не „перейде на службу“, себто рим.-кат. обряд. Таке в катедральній службі, яку все можна дістати.

В категорії висших служб справа представляє ся так, що тут польський службодавець стоїть за умову рим.-кат. обряд як єдиний доказ польськості. Дворець в ліпшій місцевості, львівський, кухарка, покоївка в багатшій, послугач, воєний і всяка інша служба по призначенню мусить бути з правдою рим.-кат.; інакше ліпшої служби не дістанеть ся, а дістанеть ся, то тільки як приману; пось часі, коли прийнятий на службу переконав ся, що воно добра для нього, грозять се викинути, як не принесе свідомості, що перейшов рим.-кат. обряд або хоч перевів на нього, щоб видати їх на жир польським учням і польським катедрістам.

Такі відносини в домашній службі і по приватних бюрох, підприємствах і т. п.

Такі самі відносини панують також у всій публічній службі: не тільки в управі міста, але також в усіх автономних і державних урядах у Львові.

До служби в управі міста Львова приймають тільки рим.-католиків: при триваючій, прикарній сторожі, на посадах воєних, словом всіх підприємствах міста Львова греко-католиків „білий круг“ — тай то тільки до часу: якщо чи пінішше мусить „перейти на польське“, або вислугити ві служби. До нашої релігій часто приходять такі жертви польського уряду в управі м. Львова і всі слюжаня розповідають, що мусить з жінками й дітьми переїхати на рим.-кат. обряд, бо інакше хліб втрачають, тай отають, чи нема де для них служби українській інституції, яка виратувала би їх з релігійства. Підчас української маніфестації марта бачили ми багато мішанок, які жалували ся, що їх мужі в міській службі мусили перейти на польське.

Те саме — погорсько — діється в усіх інших автономних і державних урядах у Львові.

Про висші посади не згадуємо. Що в управі м. Львова в красі Виділі і в намісництві

улі Українців абсолютно не приймають, се відомо. В інших урядах тільки одиниці, яких абсолютно не допущають ся на провідні становища.

Перейдімо до промислу і торгівлі. Тут панує система концесій. І провідні швидко верховодять переважно через руки голки, ніж Українці дістають якусь концесію. Один примір: Властитель мадзької мукорії старить ся о концесію на ввезення содових горілок в замкених флашках. Йому відповідають: Як перейдеш на рим.-кат. обряд — дістанеш; інакше — ні. Се діється день в день, а кождим торговельником і промисловцем.

Що супроти старших робить сей господарський терор, те супроти дитин робить школа. Українське населення розкидане по цілїм місті і переділками, а місто удержує тільки одну народну школу з українською викладавкою мовою (міська школа ім. Шашкевича), яка містить ся в середмісті в такій страшній норі, що є се ганьбою культури, що діти мусять вчити ся в такій будівлі. Переважна більшість українських дітей мусить ходити до польських шкіл, де за все, що учители не подобають ся, жають їх епітети: „ty chłopa-Ruśin, ty Ruśin świnia, ty hajdamaka“ і т. п. А при тім в цілїй науці дється се в душу дитини отрута, яка каже їй, що все гарне, благородне — польське, а все українське — погане і треба його позбутися. Очевидно, всілякі господарські користи для бідніших дітей — рваданне книжок, одіж, страви — дістають ся українським дітям тільки тоді, коли сам можна кувати їх перехід на латинський обряд. Розуміють ся, що при сім на встанову закону, що між 6 і 14 роком життя віроповідане змінити не вільно, не звертають ся ніякої уваги.

Окрему галузь сеї системи творить терор, якого уживають супроти Жидів, щоб вони всюди виступали як Польки. На одних зборах адвокатів-Українців, де раджено про оборону прав української мови в суді, піднесено також думку, щоб українські клієнти домагали ся також від адвокатів Жидів уживання української мови. На се кілька адвокатів заввило, що се неможливо, бо горе тому адвокату Жидови, який поважив ся би уживати української мови; судя Поллак має тисячі способів, щоб його знищити. Що в області торгівлі і промислу польські органи влади мають на Жидів також тисячі способів, се відомо.

Приходить снис на селеня. Всіх рим.-католиків залісують ся очевидно як Польків. Горе тому, що перейшов на рим.-кат. обряд, а поважив ся би подати як свою розмовну мову українську! А поза тим се нічого не допоможе, бо в уряді се справлять і випустять йому мову польську. Та на сім не кінчать ся. Також всім греко-католикам, які остали тільки в якій не будь залежності від польських службодавців (домашній прислугі, робітникам, ванятим по бюрох і підприємствах), ті службодавці або накажуть вислугити, або самі вислугити як розмовну мову польську. Спротинти ся не можна, бо — втрата служби. А при тім се нічого не допоможе, бо в уряді переробляють ся спискові аркуші так, як треба, щоб вказати „польськість Львова“.

Розмовну польську мову вислугують ся також Жиди, грозячи їм острими карами, коли б хто вислугив собі мову українську (жидівської мови не признають ся урядом).

Сю систему терору, насильства і фальшованя статистики завершує виборча система до Ради м. Львова, яка разом з відомою виборчою практикою польських властей унеможливає

українському населенню вибір своїх представників. Мляючи управу міста в своїх руках, Польки очевидно замкнули українській мові доступ до управи міста і покликають ся на ухвалені ними самими статуту, які виключають українську мову.

На основі цих статутів правительствений комісар м. Львова п. Рутоський сміє відібрати українським представникам голос за уживання української мови, — хоч тимчасова Рада міста Львова є покликана правительством, отже в ній ті статуту не повинні обов'язувати.

Так фабрикується „польський Львів“: терором, насильством, фальшованем статистики, ломанем законів і політикою, яка є наругою над правом народу. Так Польки господарять на українській землі.

Український Комітет у Константинополі.

(Ф. К.) Відень, 13. марта 1918.

Константинопольський „Ісдам“ з 1. марта доносить:

Українці, які живуть у Константинополі, утворили Комітет, якого цілю — нести поміч Україні у Туреччині. В першій мірі Комітет сей буде нести поміч тим б. російським повстанцям, які приймуть українське державне громадянство. Комітет утворить також інформаційне бюро, яке буде зосматрювати убогі українські родини живущі в Україні. Цілю сего бюро також — інформувати турецьке громадянство про політичні, державні і господарські відносини на Україні. Таким чином Комітет сей заступає провізорично консульські інтереси України в Туреччині.

„Холмська клявзуля“.

З Відня доносять: Повновласники чотирох осередних держав в одній стороні і делегати Української Народної Республіки з другої сторони підписали в Берестю дня 4. марта заповіджений ц. к. президентом міністрів дня 19. лютого в палаті послів

протокол

слідуючого змісту:

З уваги на те, що повстали сумніви що до розуміння 2-ї точки II-го артикулу мирового договору, заключеного в Берестю дня 9 лютого 1918 між Німеччиною, Австро-Угорщиною, Болгарією й Туреччиною з одної, а Українською Народною Республікою з другої сторони, постановили правительства названих держав, усунути ті сумніви додатковою заявою і припоручили своїм повновласникам (сидуючім численним повновласникам) вислати до Береста на мирові переговори в Роїєю, заявити що слідує:

Для оминення непорозуміння при інтерпретації 2-ї точки II-го артикулу мирового договору, заключеного дня 9 лютого в Берестю між Німеччиною, Австро-Угорщиною, Болгарією й Туреччиною з одної, а Українською Народною Республікою з другої сторони, спердкують ся, що комісія, передбачена в другій точці постанови того договору при визначуваню границь не є звязана переводити границю лінію через місцевості Білгорай—Щебрешин—Красностав—Пугачів—Радин—Межиріччє—Сарнаки, тільки по-сідке право, на основі артикулу II. точки 2. того мирового договору, попровадити границю на підставі етнографічних відносин і бажань населеня також на схід від лінії Білгорай—Щебрешин—Красностав—Пугачів—Радин—Межиріччє—Сарнаки. Згадана мішана комісія буде утворена з заступників сторін, що заключили договір і з заступників Польщі, а кожда з тих сторін вишле до

Кінотеатрі „Коперник“

Драма з життя циганим в 4 діях
ДОПОВНЕ ДІЛНО ПРОГРАМА. — МИСТЕЦЬКА МУЗИКА.

„Не жартуй з дівочим серцем!“

XVI 1-1

у українській народі віри в свою велику бучність і велику український народ перший подав руку до згоди, товуючи сям дорожку до чужого міра. О год. 12 в полудне дивгують крест з прапорами і таблицями, на яких найкраще видно написані: „Поділ Галичини!“

В поході взяло участь понад 40 тисяч нащадків, похід тривав три години. На збірнім місті вдало промовили до многоти-ячкого здвигу д-р Лев Бачинський.

Вас само іня посла Бачинського виступав ще раз, виходячи. Звісно, що п. Бачинський хотіла і найбільші маси, таї сям разом не могло бути інакше. Одно лиш піднести належало, що посол ниш не жалів труду, щоб сям привізати на село міра, бо зарав по виступі відіхати до Відня. Узваленем резолюції і висланем телеграм закінчено се велике свято.

На богослуженю військовість не була репрезентована.

Вийши в признанем піднести годять ся, що сям більше духогенство, учительство і органи доложили багато труду і саможертви, сям сям в святі виступило масово. Комітет міра не залишить певне дальшеї праці, таї зорганізувати повіт, щоби поперти нашу репрезентативу в її змаганях до Галичини. Рішачючі чинники «усять арод», що частина великого вже великого українського народу не внесе на будуче паномітнички польської бюрократії.

Луна.

Свято міра і української державности в Луцькому повіті дня 3. мая зібрало до 15000 народа з усіх громад судового повіту Луцького. На службі Божій соборній приїхав трих священників, та зору з Корнятович, а також патріотичну проповідь в церкві о. П. Орельський, пірех з Білянн великої. По службі Божій народ зібрав ся на просторій площі в церкві, де до народу на тему воскресення іня промовив о. Вол. Петрик в Бабини. Пові, яка викликала велике вражінє, народ на ся в поході під проводом префекта міра Луцького. Похід порядковали інтели і поближні громади. Похід ішов до одинау аж олівив ся на величєній площі суду. Тут красорічиво выголо-ив бесіду на судовій в. Щербанюк, вказуючи зібрання звіданя, які нас всіх жудуть на полі урній та економічній, та завіввав усіх до Відтяк під проводом о. Погорєцького ре-ав о. Петрик про державність українську ордоном, про державність, яка Українцям жить ся в межах Австрії—народ однодушє вважє анні революції, та рішє вислати арван до найинших чинників. Похід вер-тія „Народний Дім“, де до зібраних про-ав о. Петрицький. Того самого дня в д-ся ше маніфєстаций в службучих громадах оського повіту: Берегах Пляновичах, Містках, Воютичах, Черхаві, Кульчичах і Тор-вчях. Всюди зібрала ся Українцї з сусід-ромат так, що цілий повіт у сїм дни скар-ое грїмє сяго в справі Холмщини та по-Галичини. В Сявборі відбула ся уже мані-фєстация 18. лютого, о чїм була згадка в „Ділі“.

В таборі українських виселєнцї у Смесї (Гал) на Мєравії.

Відомє до уладженя маніфєстаций не ли-са без успїху і по таборах. Самі виселєнцї авшавали Комітет та вивали ся уладженем Провід Комітету обрав о. Гузар. Маніфє-абудла ся поважно і гарно.

По службі Божій в таборній церкві і про-гузара ровинув ся похід довгим пестїтїя. Молодіж шкільна під проводом Збору о. старша молодіж, жінки та мушини, молоді старші, Галичанє та Волжини, переважно націсєдєнєх сдєтєг машїрували ві-вєнєх вїддєнєх табору, а нашє піснє лунали по-ва табор.

Збори маніфєстацийні відбули ся в Читаль-аромов річєвих і в тоні спокійнім та по-ва, хєт виголоскди інтелїгентів та сєлєнє. за-вада на бїльшу увагу мова сєлєнєна Фляс-шє під сїю хєвлю Гунька.

Рєзольції, узвалєні грїмїкими оплєсєками, ві-го до Парляментарної Рєпрєзєнтаций у

Збори Закінчєно трїкратним грїмїким „Сла-чєсть Найвєсєйшого Іана Цєсарє Карла I, та Української Рєспублїки та Української

вїрї звуах іня „Вжє воскрєдє Українє!“ авшє зібранї сєлю. Вечєром відбуло ся представлєнє „Свєтанє

на Гончарієш“, устроєнє вєходом і сїлами висє-лєнцї сєлєнє.

Сєлє була прєрєзєрєвєна. Аматори вивєвали ся в сєвєй задачі дуже добрє, а зібранїй дохід прїзначєно на Зєстєт для сїрїт.

Рєгатин.

Похід, зложєний в бандєрї (300 їздїчє), шкільної молодїжї, місцєвих товариств і доок-лїчєних сєлєч в числї околє 73 тїсєч рїшєч по соборній службї Божій і проповідї о. Куарєка прєд тїмнатїю. Історїю Хєлмщини і Підляша рєзєкєвав д-р Лукїяновїч основно в 2 годїннїм рєфератї. Про подїл Галичини рєферувєвав о. ша-бєлєнє Горєдєлєкїй, почїм аїчє прїняло удожєні народним Комітетом рєзольції.

Вжє відбуло ся мїжє зєборонї п. стар-остї, який на само вжє вивєлє прєтоколєвєтє Клівєрєа.

Микєлаєв н. Дн.

Дєнь 3. марта Микєлаєв н. Дн. вїдсвєтє-увєв дуже величєво. Вжє по 9. год. рано прїїхєли людї вї сусїднїх сїл, а поближнїх вєхо-дом чвїрками, як прїїє, в Розвадовє околє 600 людїям походом в прєпарєом і хоругвєками, спї-вєючи по дорєві маршовї стрїлєцькї піснї. О год. 10. рано почєла ся в мїськїй цєркві служ-ба Божєа, до котрої сталї сєвящєнкї оо. дєкан Гєврїлюк в Стїльскє, Сєнїшїн в Розвадовє і Скоморєвський в Волї в дїяконамї, о. д-р Ко-стїшїн і місцєвий адмїністратор о. Стєднїк.

Підчас богослужєнєа спївав хор в Розвадо-ва під управєю УСС. п. Ізєна Васїльковєа. Пат-рїотичнєу проповідь в цєркві вєголєскє о. Євєнє Гєврїлюк в Ізєна, а по сїнчєно Службї Божїї хор вїдспївав „Божє великїй єдїнєй“. Нарїд, вїїштовшї в цєркві, зїбрав ся на вїдєши за цєр-кєлю, уставив ся чвїрками і рушїв в похід го-ловноу улїцєю до рїнку.

Похід вєлї члєнї Комїтєту о. Стєднїк, о. Гєврїлюк Євєнє і п. Грїнє Мєльнїчєнє, госпє-дар з Надїтєч, а вїдєлї кожєго сєлєа прєводї-лї сєвящєнкї і учтєлї. В похідї вєзєло участь околє 8.000 народу, несучї таблицї в рїжнїмї на-писєям, вїдповїднїмї сєвятчїнїм хєвдї. Цїлий по-хід охрєвїлє вїстарєдєнє нарочнєу трїбуєу, в ко-трої вїголєскє до народу промовєу п. Мєх. Рїзвїцькїй, уєр школи в Розвадовєа. Вїкїнцї на вїзвєнє бесїднїкєа нарїд грїмєо кєвкїув: „Нєхєй жїє цїсар Карло I!“, „Нєхєй жїє Українська На-родна Рєспублїка!“, „Нєхєй жїє українськїй на-рїд!“ і вїдспївано „Вжє воскрєсла Українє“. Оплєса о. Євєнє Гєврїлюк вїдчїтєв рєзольції, яє дєдєржанєм мїровїчє умєв в Берєстїю і по-дїлєу Галичини, що нарїд грїмєо одобрав. Вїкїнцї вїзав нарїд, щобї спокїєно розводїєв ся домїв. Порядку нїдє нє закєлєчєно. Свєтєо вїдбудєо ся вєлїчєво і спокїєно.

НОВИНКИ

Львів, 16. марта 1918.

— Чєкї почтовї рєзєдєкємо в нїнїшнїм чї-слєв „Дїлє“ та прєсїмо нашїх П. Т. Прєд-плєтнїкїв нєгаїєно вїдновїтї прєдплєту, а то-тїм нєчє, що манїпулєчєя з чєкамї трївєє тє-пєр доволї довго. Прєсїмо отжє грєшї вїсїлатї вчасно, щобї вїсїлка часопїснї моглє їтї прєвїльєно.

— Працєальнїй вєтїр в чєсть Станцїї УСС. у Львовї, вїдбудєть ся в уторок, 19. с. м. о год. 8. вєчєром в сєлєх Товариствє ім. М. Лїсєнєкєа. О скїлькї бї чєрєз брак адреснє нє дїїшлє до когєсь лїстєа учаснїкїє, зводїть лєсєкєво зголє-снїтє ся в нєдїлєю мїж 10—12 і 5—6 пов. в ком-нєтєах Бєсїдї.

— На засїєм в охїднїй Галичїнї, як також на забєспєчєнє жнїв і вєагалї на ожнєлєнє рїльнї-чїх госпєдарствє (отжє і на закупнє конїєн, ко-ров, рїльнїчїх машїн і т. д.) поввозїло мїнї стєрствєо скарбу Крєдїтовємоу юєнїноу вєздє-нїю удїлєтї позїчєк тєлєж під фрєнтєом в поєсї сї шїрєкїм на 20 км. Зголєшувєтє ся о позїчєкї трєба на друках, які вжє рєзїслєно старєствєом. Одержатї тї друкї можїє тїлькї до днєа 30. цєвтїя, потїя нї. Тїмчасєм з усіх сторїєн до-носєтє, що досє нєма тїх друкїє. Такєамє до-носєтє, що нє вїплєчєють нї підмог, нї позїчєк на вїдбудєвоу. Звєрєтємо на тє увагу послєб.

— Мї вїдїє вїєвлєнцїєу повіту Брєдї і Тернє-піль, замєшкєлї від двєох лїт в Мостїськїм поєвїтї удєємо ся до Вас. Вїл. П. Рєдєкєтор о помїчї і рє-ду. Вєнїєнє положєнєє змусїло нас опустїтї на-шї гєвдїєствєа і мї вжє другїє рїк тудїмо ся в мєстїськїм поєвїтї бєз нїємїєншєо опїкї і помєчї,

прїмїшєнї по нєбїльшїй частї в польськїх грємєдєах. Як мї моглє так мї жнїє, чєкєючи на тє хєвлю, колї будємо моглї повернєтї в сєвї сторїєн на сєвї госпєдарствєа. Одєкєк вїд днєа зєвлєчєнєа мїра в Українєю і від польськєо манїфєстаций днєа 18. лютого с. р. мї вжє і польськїх сєлєах мїж польськїм нєсєлєнєм дєдєлє-шє бутї нє можємо. Стїлькї знущєнє, стїлькє нарєуєтє на нас на кожїєм кроцї дальшє вжє нє стєрїмо. Обєкїдєють нас камїєям, вїгєнє-ють нас а тєтє — а які слова мї чуємо від нашїх оспїкунїєв — того Вєм Вїл. П. Рєдєкєтор на-писєтї нє можємо, бо сє слєвє послїднїх зєвнїч-нїкїєв бандїтїєв. Прєсїмо Вас Пєнє Рєдєкєтор по-рєбїть вєхєдїє до нєлєжїтє, щобї мї моглє з того пєклєа вїдїстєтї ся на сєвї спєєнєцєа, а пє-нє лїпшє нам будєє як мїж рєвєдєжєнїєм поль-ськїєх нєсєлєнєєм, (50 підписєа).

— Інтєрвєнцїя в олєрєві рєвїзїцїєй худобнї абїжа. „Сїльськїй Госпєдар“ комунїкєує: З рїж-нїх сторїєн крєєю являють ся в Крєєвїм Товари-ствї госпєдарськїм „Сїльськїй Госпєдар“ у Львовї дєлєутєацїєа хєборєбїєв в жалобєам на рє-вїзїцїєй худобнї та абїжєа. Щобї успїєно ін-тєрвєнєїєвалїє у дєтїєчїєх влєастїєх нєобцїдєноу рїчїю є, щобї дєлєутєацїєа прїєвєзїєлїє зї собєоу нєпїсємєннїє прєдстєвлєнєя нєдужїтє прїє рєкєвї-зїєчєа, влєадїєчїє грємєдєськїємї урєдєам, вгєдєно госпєдарськїємї канцєлєрїєам флїєй „Сїльськєо Госпєдарєа“, ствєрджєні вїрєдєстєїєнїєм сїдєкє-ам. Прєдстєвлєнєя сї мєють обєнїмєтї ядєрнїє оплєс госпєдарськєо пєлєожєнєя грємєдїє та нє-слїєкїєв рєкєвїзїєчїє зарєдїєжєнїє влєастїєам та нє-слїєкїєв рєкєвїзїєчїє зарєдїєжєнїє влєастїєам, а також поданє прєтїєзєкнїєчїє рєкєвїзїєчїє прїє. рєкєвї-зїєчїє годїєвлєннїх штєк худобнї вгєдєно нєсєнєя в подєнєє яєа влєасть в чїєй асїєстєнєї і у ко-го рєкєвїзїєчїє сї прєвєдєтїє. Вїрєдєстєїєнїє сї прєдстєвлєнєя облєгчєтє Крєєвоу Товариствєу госпєдарськєоу „Сїльськїй Госпєдар“ інтєрвєн-цїє в прєзїдїїє намїєснїєчтєа і будуть підєкєдом до вїданєя нїю вїдповїднїєх зарєдїєжєнєв до дєтїєчїєх п. к. старєствєа.

— 50-тї Загалнїє Зборї українськєа студєн-ськєоу товєарїствєа „Сїч“ у Віднї вїдбудєть ся в суботєу 23. марта 1918 о год. 8. вєчєром в дє-кєлєх товєарїствєа XVIII, Theresienasse 15. — Вїдїєл.

— Ц. н. Дирєкцїєа зєвїєнцїєєв дєржавнїєх у Льво-ві оголєшує: З днєєм 12. мая с. р. прїєвєрєє-но рух поїздїєв ч. 21 (прїєїзд до Львовєа о год. 11-20 рано) і ч. 22 (вїдїєзд зї Львовєа о год. 3-10 пополуднїє) на шлєху Львів-Крєкєвє, як також поїздєв ч. 1711 (вїдїєзд зї Львовєа 7-30 рано) і ч. 1716 (прїєїзд до Львовєа 10-10 вєчєром) на шлєху Львів-Стрїєн.

На Україні.

БЕРЛІН (Вольф). Урядовєо дєносєтє днєа 15. марта:

В числєннїєх борєтєбєах рєзвїто ворожї вєагнїє, які на Українї загрєзїлїє зєлїєзїчїєм шлєхєам в Голєнє до Кїєва. Обсєдєжєно Бєлємєч.

Як дістати скіри, матерії і ниток.

Сєвоєо часу писєлє мї вжє, що прїє Торг. прїємїслєвоїє пєаятїє у Львовї їєстєує вжє від довгого часу Бюрєо сїрїєчїєв, яєє занїмєєтє ся рєзвїдом прїєзнєннєх рїжнїємї цєнтрєалїєам для охїднєї Галичїєнїє сїрїєчїєв, голєвно скїр, матє-рїєй, нїтєк і н. Також накєнїєкуєвалїє мїє до корїєстєнєя в сєгєо Бюрєа рїжнїє гєумєанїтарнїє, культє-турнїє і економїчнїє органїєзаций, подєвалїє спосїб, як і хто можєо подєвалїє ся сїєдєа о прїєдїлє та інтєрвєнєїєвалїє самї тудїє в кєрнїстє прєохєчїєч. О скїлькї нам вїдєомє, вїстєло богєоєо поданє оєбєлєно вїєнесенєє чєрєз нашє Товєарїєствєо за-лєагодєжєннєє сїм Бюрєї прїєхїлєно. І так, гєврє-дої скїрїє на пїєашєам дїєстєло вжє кїєлкє флїєй кружкїєв „Сїльськєо Госпєдарєа“, Рагункєовнїє комїтєтєа і н. в слїд, мїсцєєвєствєах: Жєвкєа 12 кг., в пїнї околє К 150, Гєлєч 40 кг., за ок. К 520, Щєпєчїєтїє 13 кг., за ок. К 160, Дєлєбї 28 кг., за ок. К 360. Сїєкєа вїєннїєлєєчєа 12 кг., Я-торїє 6 кг. і н. До того дїєстєлє дєєкїє з нїєх вїдповїєноу скїлькїєтє матерїєй на одїєж та нїтєк до шїтєа. Сїєзкїєх сїрїєчїєєв одєржєлїє в вїдєсїє нїшнїє органїєзаций, які подєвалїє ся прїємо до Бюрєа, а нє чєрєз нашє Товєарїєствєо. На кож-дїє слєучєяє одєнак бєчїєно, що з сєгєо жєрєлєа можєтьє користєтїє рїжнїє нашїє органїєзаций а нє-вїтїє прїєодїєнєкїє оєбєо, о скїлькїє хєдїтєє о рє-мїєснїкїєв.

Супрєтїє того рїшєноу ся нашє Товєарїєствєо

